

РЕШЕНИЕ

№ 4750

гр. София, 16.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3973** по описа за **2021** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], представлявано от М. К. срещу РЕШЕНИЕ от 08.03.2021г. на СРС, НО, 111-ти състав, постановено по нахд № 8594/2020г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон. Касаторът излага доводи, че нормата на чл.7а ал.2 от ЗАвПр е препращаща, поради което се изисква конкретно да се посочат и конкретизират нарушените разпоредби. Нито в АУАН, нито в НП било посочено от кой нормативен акт произтича задължението водача да притежава удостоверение за психологическа годност. Описанието на нарушението не съответствало на изискванията на чл.42 т.5 и чл.57 ал.1 т.6 от ЗАНН. От друга страна, санкционната норма на чл.96г ал.1 от ЗАвПр уреждала два самостоятелни състава на нарушение- за лице, което назначи на работа или допусне до работа водач, който не отговоря на нормативните изисквания за това. Не било изложено в какво се изразява изпълнителното деяние на констатираното нарушение, дали се касае за това, че дружеството е назначило на работа водач, или че е допуснало водач да извърши превоз на товари, без да притежава удостоверение за психологическа годност. Така описано обвинението е непълно и неясно и се ограничава правото на защита на дружеството.

Касаторът моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 111-и състав по нахд № 8594/2020г. и спорът решен по същество, като се отмени изцяло НП № 42-0000417/25.04.2019г.

Ответникът – Областен отдел „Автомобилна администрация“- С. не изпраща процесуален представител, който да вземе участие в публичното съдебно заседание и не е депозирал писмен отговор по чл.213а АПК.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна и дава заключение, че решението на СРС следва да бъде потвърдено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ОСНОВАТЕЛНА.

С решение от 08.03.2021г., постановено по нахд № 8594/2020г. СРС, НО, 111-ти състав е потвърдил наказателно постановление №[ЕИК]/25.04.2019г. на началник областен отдел „Автомобилна администрация“- С., с което на [фирма] на основание чл.96г ал.1, пр.2 от ЗавПр е било наложено наказание- имуществена санкция в размер на сумата от 3 000.00 /три хиляди/ лева за извършено нарушение по чл.7а ал.2, пр.3 от ЗавПр.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Г. Т. Ж. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че касаторът е осъществил от обективна страна състава на административното нарушение по чл.7а ал.2, пр.3 от ЗавПр и правилно е бил санкциониран с наказанието имуществена санкция от 3 000.00 лева, което е определено в абсолютен размер.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

По смисъла на чл.220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

Констатирано е било, че на 28.10.2018г. на територията на Република Франция, водачът на товарен автомобил рег. [рег.номер на МПС] , марка „М.“ Л. К., който е бил назначен на работа в [фирма], е извършил обществен превоз на товари с автомобил, собственост на касатора. Водачът не притежавал удостоверение за психологическа годност. В тази връзка бил съставен АУАН № 260548/31.01.2019г. от инспектор Г. Т. Ж. и въз основа на него е издадено НП № 42-0000417/25.04.2019г. от началник областен отдел „Автомобилна администрация“- С..

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е неправилен, защото при неговото постановяване е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 във вр. ал.2 от НПК. Съображенията за това са следните:

Разпоредбата на чл. 7а, ал. 2 ЗавП /в приложимата редакция към ДВ, бр. 9 от 2017 г./ позволява на лицензираните превозвачи и лицата, извършващи превози за собствена сметка, да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени

с наредбите по по чл. 7, ал. 3 и чл. 12б, ал. 1 от този закон и чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата.

Дружеството [фирма], представлявано от М. К. е санкционирано на основание чл.96г ал.1, пр.2 от ЗавПр, съгласно която разпоредба „който назначи на работа или допусне водач, който не отговаря на някое от изискванията, определени с този закон и с подзаконовите нормативни актове по прилагането му, да управлява превозно средство за обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари, се наказва с глоба или имуществена санкция в размер 3000 лв.“

Съгласно чл. 10 от ЗАНН допустителството е наказуемо само в предвидените в закона случаи. Разпоредбата урежда случаите при които е възможно да бъде ангажирана отговорността за допустителство на физически лица, и е допълнена с чл.24 ал.2 от ЗАНН относно личната отговорност на ръководители, работници и служители при нарушения, извършени при осъществяване дейността на предприятия, учреждения и организации. Допустителството по своя обхват предполага действия или бездействия на лицето, което е довело до определено поведение на трети лица и съответно до настъпване на събитието, което съставлява административно нарушение. Доколкото допустителството представлява непогръщане на извършване на нарушение от друго лице, то юридическо лице не може да носи отговорност за допустителство. Параметрите на административно-наказателната отговорност за допустителство са лимитирани и последната възниква единствено при извършени административни нарушения от физически лица при осъществяване на дейността на съответното предприятие, учреждение или организация или пряко ако е регламентирано като административно нарушение самото допустителство. В конкретния случай е ангажирана обективната безвиновна отговорност на юридическото лице по реда на чл.83 от ЗАНН, спрямо което чл.10 ЗАНН е неприложим.

Поради това, административнонаказващият орган, като е приел, че е извършено нарушение по чл. 7а, ал. 2, пр.3 от ЗавПр и същевременно е наложил санкция по чл.96г ал.1, пр.2 от ЗавПр на юридическо лице за допустителство, е извършил съществено процесуално нарушение. Отговорност за допустителство може да носи единствено физическо лице.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 08.03.2021г. на СРС, НО, 111-ти състав е неправилно на основание чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде отменено. Спорът по делото подлежи на решаване по същество, чрез цялостна отмяна на НП № 42-0000417/25.04.2019г. на началник областен отдел „Автомобилна администрация“- С.. Не се констатираха служебни основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221 ал.2 АПК, чл.222 ал.1 от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ решение от 08.03.2021г., постановено по нахд № 8594/2020г. на СРС, НО, 111-ти състав и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №[ЕИК]/25.04.2019г. на началник областен

отдел „Автомобилна администрация“- С., с което на [фирма], представлявано от М. К. на основание чл.96г ал.1, пр.2 от ЗАвПр е наложено наказание- имуществена санкция в размер на сумата от 3 000.00 /три хиляди/ лева за извършено нарушение по чл.7а ал.2, пр.3 от ЗАвПр.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.